קיסה החתולה

איסלנד

חתלתולה נהדרת הייתה למלכה אחת לפני שנים רבות. לפרוותה היה צבע עשן ועיניה היו כחולות. המלכה אהבה אותה מאוד.
החתולה הייתה איתה תמיד, רצה אחריה לאן שלא הלכה ואפילו ישבה בגאווה לידה כאשר נסעו במרכבת זכוכית.
"אתי חתולתי" אמרה המלכה יום אחד "מאושרת יותר ממני. יש לך חתלתולים קטנים שאיתם את יכולה לשחק, ואני יכולה לשחק רק איתך, כי אין לי מישהו אחר."
"אל תבכי" אמרה החתלתולה כשהיא שמה כפה אחת על זרועה "בכי לא מביא כל תועלת. אראה מה ניתן לעשות."
ואמנם היא עמדה בדיבורה. מיד כאשר חזרו מהנסיעה הובילה אותה להתייעצות לפייה אחת, וכעבור זמן קצר נולדה למלכה ילדה קטנה, שנראתה כאילו עשויה משלג וקרני שמש. המלכה שמחה מאוד והילדה מהר מאוד התיידדה עם החתלתולה שקפצה בחדר, ולא הייתה מוכנה ללכת לישון אלא אם החתולה שכבה לידה.
עברו חודשיים או שלושה, ואמנם התינוקת הייתה עדיין תינוקת, אבל החתלתולה הפכה לחתולה גדולה וכשהמטפלת באה להשכיב אותה ליד הילדה, לא יכלה למצוא אותה בשום מקום.
חיפשו אותו בכל הארמון, ומאחר שהמלכה הבטיחה פרס למי שימצא את החתולה, הרי שכל המשרתים חיפשו אפילו במקומות הבלתי אפשריים ביותר. נפתחו קופסאות שבקושי יכלו להכיל כף של חתול, הורדו ספרים מאצטבאות, כדי לוודא שהחתולה לא מסתתרת אחריהם, נשלפו כל המגירות מחשש שהחתולה נסגרה באחת מהן, אך הכל לשווא. החתולה כנראה ברחה ואיש לא ידע האם תחזור אי-פעם.
עברו שנים ויום אחד, כאשר הנסיכה שיחקה בגן, זרקה את הכדור שלה חזק מהרגיל והוא נפל לתוך שיחי ורדים. הנסיכה רצה אחריו

וכשהתכופפה כדי לחפש אותו בין השיחים, שמעה פתאום קול קורא "אינגבורג! אינגבורג! האם שכחת אותי? אני קיסה, האחות שלך!"
"אך מעולם לא הייתה לי אחות" ענתה אינגבורג, מופתעת מאוד, כי לא סיפרו לה כלל העל קורות ילדותה.
"אינך זוכרת אך תמיד ישנתי בעריסה לידך. איך בכית עד שלא שמו אותי לידך? אכן, לבנות אין כל זיכרון! הרי אני הייתי יכולה למצוא את דרכי לעריסה זו כרגע, אילו רק נכנסתי לארמון!"
"אז למה הלכת מכאן?" שאלה הנסיכה. אך לפני שקיסה הספיקה לענות, מטפלות של הנסיכה באו בריצה ונבהלו מאוד כאשר ראו חתול זר. קיסה הסתובבה וקפצה מיד לתוך השיחים ומשם ליער.
הנסיכה כעסה מאוד על המטפלות שהבהילו את חברת הילדות שלה ובערב, כאשר המלכה באה להגיד לה "לילה טוב" סיפרה לה הכל.
"כן, זה נכון מה אמרה לך קיסה" ענתה המלכה "ומאוד הייתי רוצה לראות אותה שוב. אולי יום אחד היא תחזור, ואז הביאי אותה אלי."
למחרת היה יום חם והנסיכה החליטה ללכת לשחק ביער, שם איפה שקריר יותר תחת העצים. כרגיל המטפלות נתנו לה לעשות מה שרק רצתה, והן התיישבו על גדת פלג מים שעבר במקום, ונרדמו.
הנסיכה ראתה בשמחה שלא שמים לב אליה והמשיכה ליער, כי ציפתה לראות שם פיות מרקדות או אלפים חומים מציצים מאחורי העצים.
אך במקום זאת ראתה ענק איום שיצא ממערה ואמר לה ללכת איתו. הנסיכה פחדה מאוד כי הוא היה גדול ומכוער, והצטערה שהתרחקה כל כך מהמטפלות, אך מאחר שלא ראתה כל ברירה, המשיכה ללכת עם הענק.
הם הלכו זמן רב ואינגבורג, שהרגישה עייפה מאוד, התחילה לבכות.
"אני לא אוהב ילדות שעושות רעש כזה" אמר

לה הענק "אך אם את באמת רוצה לבכות, אתן לך סיבה לכך." הוא הוריד גרזן מחגורתו וחתך את שתי רגליה, אותן שם בכיסו והלך משם.
אינגבורג המסכנה שכבה בדשא וחשבה שתישאר כאן כך עד יום מותה, כי הרי איש לא ידע איפה לחפש אותה. היא לא ידע כמה זמן שכבה כך כי הזמן נראה לה ארוך מאוד, כשפתאום שמעה רעש של גלגלים. אינגבורג נתנה קריאה בקול צרוד, מגרונה היבש.
"אני בא! אני בא!" נשמעה תשובה, וכעבור רגע הופיעה עגלה ועליה קיסה, אשר בזנבה המריצה את הסוס למהר.
כשקיסה ראתה את אינגבורג, קפצה מיד מהעגלה, לקחה את הילדה על כפותיה הקדמיות, שמה על מצע קציר רך שבעגלה, והובילה אותה לבית שלה.
בפינת הבית נערמו כריות אחדות שאותן קיסה סידרה כמו מיטה. אינגבורג, שבינתיים כמעט והתעלפה מרעב וצמאה, שתתה קצת חלב ונשכבה על הכריות.
בינתיים קיסה הוציאה צמחים יבשים אחדים מהארון שלה, השרתה אותם במים חמים ועטפה בהם את רגליה של הילדה. הכאבים פסקו מיד ואינגבורג הרימה ראש וחייכה לקיסה.
"אני יוצאת" אמרה החתולה "עכשיו תשני לרגע, אבל אנעל את הדלת ואיש לא יוכל לפגוע בך". אך לפני שגמרה את דבריה הנסיכה ישנה כבר חזק.
אזי קיסה נעלה את דלת בקתתה, עלתה על העגלה ונסעה ישירות למערת הענק. היא השאירה את העגלה מוסתרת בין עצים, התגנבה בשקט לדלת המערה והקשיבה לשיחה של הענק עם אישתו, שישבו לארוחה.
"אלך ואהרוג ברגע ראשון פנוי" אמר הענק "אותה, כי אין זה הולם לאנשי היער שילדים ישחקו כאן." והוא ואישתו התחילו שניהם לקלל ולכנות את אינגבורג בשמות מגונים, כך שלא הרגישו כלל בקיסה שהסתתרה בפינת החדר.
בינתיים החתולה שפכה שק שלם של מלח

לתוך סיר גדול שהיה תלוי מעל האש. אחרי שהענק אכל מהמרק התחיל לזעוק "אני צמא נורא!"
כך גם אני" קראה אישתו "הלוואי לא אכלתי" מהמרק הזה. כנראה הוא מקולקל."
אם לא אשתה עכשיו קצת מים, אמות" מצמא" קרא הענק ופרץ מהמערה לכוון הנהר, כשאישתו אחריו.
קיסה אז נכנסה למערה, חיפשה היטב ותחת ערמת שחת מצאה את רגליה של אינגבורג. היא שמה אותן על עגלתה וחזרה אל ביתה. אינגבורג, שהתעוררה בינתיים, פחדה מאוד מכל רעש, ושמחה מאוד כשראתה את קיסה נכנסת לבית. וקיסה נכנסה כשבכפותיה זוג רגליים קטנות, עוד נעולות בסנדלי כסף שלהן.
מיד הן תהינה טובות כמו קודם" אמרה" קיסה, כשהיא קושרת את הרגליים למקומן בעזרת עשב פלא שלקחה ממערת הענק.
"מובן שזמן מה עוד לא תוכלי ללכת" המשיכה "אבל אולי תוך שבוע אוכל להביא אותך חזרה הביתה."
וכך היה. כעבור זמן קיסה הביאה את הנסיכה על עגלתה, כשהיא מדרבנת את סוסה במכות זנבה, וכשהמלך והמלכה ראו שבתם האבודה יושבת לידה, שמחתם הייתה ללא גבול.
הם הודיעו ששום גמול לא יהיה מספיק למי שהביא חזרה את בתן.
עוד נדבר על זה" אמרה החתולה," שהשתחוותה יפה וסובבה את סוסה חזרה ליער.
הנסיכה הייתה אומללה מאוד כשהחתולה עזבה אותה, אפילו בלי מילת פרידה. היא לא רצתה לאכול או לשתות ולא שמחו אותה אפילו הבגדים היפים שקיבלה מהוריה המאושרים.
היא תמות אם לא נשמח אותה" דיברו" ההורים ביניהם "האם יכול להיות דבר מה שיגרום לה אושר?"
רק אם תתחתן" החליט המלך, והוא התחיל" להזמין לארמונו בחורים צעירים יפים ביותר, וביקש מבתו שתבחר לה חתן מביניהם.

לקח זמן מה עד שהנסיכה החליטה מי הוא הנאה ביותר, אך בסוף בחרה נסיך צעיר שעיניו היו כמו בריכות מים ביער ושערותיו כמו זהב טהור.
המלך והמלכה שמחו מאוד, כי הצעיר היה בנו של מלך ממלכה שכנה, ומיד ניתנו הוראות להכנת נשף חתונה מפואר.
אך מיד אחרי החתונה הופיעה קיסה, ואינגבורג רצה אליה וחיבקה אותה.
באתי לקבל את התגמולי" אמרה קיסה "תני" לי לישון הלילה לרגלי המיטה שלך."
זה הכל?" שאלה אינגבורג מאוכזבת."
זה מספיק" ענתה החתולה. אבל למחרת" בבוקר לא מצאו חתולה לרגלי המיטה אלא נסיכה יפהפייה.
פייה רעה כישפה את אמי ואותי" אמרה "ולא" יכלנו להשתחרר מהכישוף, עד שלא נבצע מעשה נדיב וחדש כלשהו. לאמי לא הייתה הזדמנות לכך והיא מתה לא משוחררת מהכישוף, אבל אני ניצלתי את מעשהו של הענק הרשע, ועשיתי אותך שלמה, כפי שהיית קודם."
כולם היו מאושרים כעת יותר מאשר קודם, והנסיכה החדשה חיה איתם בארמון, עד שגם היא התחתנה ועברה לממלכתה שלה.